

Van Hove eert filmer Visconti met 'Obsession'

Een strak geënceneerd spel

Sonja de Jong

De jaren vijftig en zestig vormden het tijdperk waarin de kloof tussen populaire en arthouse films ontstond. Terwijl de massa naar films met Doris Day en Rock Hudson trok, gingen kritische jongeren, die zich eindeloos ver boven de rest verheven voelden, naar de rolprenten van regisseurs als Ingmar Bergman, Michelangelo Antonioni en Luchino Visconti.

Al die jongeren van toen, de meisjes met zwart omronde ogen, de jongens met pluizige baardjes, zullen veel herkennen in de versie die regisseur Ivo van Hove, zelf een kind van die tijd, maakte van 'Obsession', Visconti's beruchte debuutfilm uit 1943, een rauw drama over liefde, hartstocht en burgerlijkheid.

Sensuele kracht

Van dat 'beruchte' blijft zeventig jaar na dato weinig over, wat wel recht overeind blijft in Van Hove's interpretatie is de rauwe, sensuele kracht van Visconti's beelden. Van Hove weet die sfeer van toen in zijn encenering haarscherp te treffen.

Het toneelbeeld dat Jan Versweyveld, Van Hove's vaste scenograaf en levenspartner, ontwierp sluit daar naadloos bij aan: een kale

ruimte, hoog in de lucht een gigantisch vrachtwagenmotorblok, een troosteloos, tl-verlicht barretje en ergens, zomaar, een uit zichzelf spelden accordeon.

'Obsession' vertelt het verhaal van Hanna (Halina Reijn die mooi heen en weer swicht tussen hartstocht en burgerlijkheid). Zij is, niet uit liefde, maar puur om de financiële zekerheid die hij bood, getrouwd

Toneel

'Obsession' door Toneelgroep Amsterdam. Regie: Ivo van Hove. Bijgewoond op 8 juni in Carré in Amsterdam. Hier nog te zien: 10, 11, 14 t/m 18 juni.

www.hollandfestival.nl

met de veel oudere Joseph (Gijs Scholten van Aschat die heel onnatuurlijk, maar buitengewoon overtuigend een patjepeer neerzet die geen idee heeft van de frustraties van zijn jonge vrouw).

Als op een dag de vrijbuiters Gino (Jude Law, lekker rauw met een mix van fatsoen en tegendraadsheid) hun garage annex cafetaria binnentreedt valt zij als een blok voor zijn overmoed en sensualiteit. En hij voor haar.

Maar al haar zekerheden verlaten

voor een onzekere toekomst durft zij niet. Onstuitbaar rest nog slechts één oplossing: Joseph vermoorden.

Van Hove maakt van zijn interpretatie een strak geënceneerd schouwspel waarin beeld, muziek (van opera tot Bruce Springsteen, van Dalida tot een dreinerig mondharmonicadeuntje) en levensgrote projecties elkaar aanvullen en versterken.

Motorolie

Hoogtepunt is de moord op Joseph. Geen bloed, maar motorolie vloeit in een tot het uiterste gestileerde choreografie. De spanning die hier opgeroepen wordt, weet Van Hove in de daarna volgende scènes niet vast te houden. Dat ligt ook aan het verhaal dat niet langer een strakke lijn volgt.

In Hanna wint de hang naar zekerheid het van haar liefde voor Gino en zij weigert met hem te vertrekken. Gino wordt verscheurd tussen zijn gefnuikte gevoelens voor Hanna en de perspectieven die de piepjonge Anita opens lijkt te bieden. De moord die perspectief op een nieuw leven leek te bieden blijkt als een strop om hun nek te hangen.

Halina Reijn en Jude Law in 'Obsession'.

FOTO JAN VERSWEYVELD